

Skrze povzbuzení z Písem máme naději

Tomáš Korčák

Všecko, co bylo kdysi napsáno, bylo napsáno k našemu poučení, abychom skrze trpělivost a povzbuzení z Písem měli naději. Bůh trpělivosti a povzbuzení kéž vám dá být mezi sebou jedné myslí podle Krista Ježíše, abyste jednomyslně jedněmi ústy slavili Boha a Otce našeho Pána Ježíše Krista. Proto přijímejte jeden druhého, tak jako Kristus k slávě Boží přijal vás. (Ř 15,4-7)

Bez naděje není možné žít. Bez naděje jsme suchými kostmi (viz Ez 37,11). Bez naděje jsme plní zklamání, smutku a skepse. Bez naděje chodíme jako živoucí mrtvoly. Kde však naději vzít? A je naděje pouze očekáváním, že se nám naše plány podaří?

Náš Bůh je nazván *Bohem trpělivosti a povzbuzení*. V našem životě je mnoho situací, kdy nutně potřebujeme přicházet k tomuto Bohu pro trpělivost a povzbuzení. A On, když ho hledáme, se nám dá nalézt! Dokonce je nazván *Otcem milosrdenství a Bohem veškerého povzbuzení*. Pavel píše: **Požehnaný Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, Otec milosrdenství a Bůh veškerého povzbuzení, který nás povzbuzuje v každém našem soužení, abychom i my mohli povzbuzovat ty, kteří jsou v jakémkoli soužení, tím povzbuzením, kterým Bůh povzbuzuje nás.** (2K 1,3-4)

Tedy tím nejdůležitějším v našem životě je to, abychom poznávali svého Boha. Nejprve jako našeho milosrdného Otce a z toho bude vycházet povzbuzení do jakékoli situace, ve které se nacházíme. Všechno povzbuzení, které potřebuješ, je od Boha, který je tvým nebeským Otcem. Zve tě k sobě, chce mluvit k tvému srdci, chce tě naplňovat svojí přítomností – pokojem, radostí a svojí dávající láskou.

Bůh tě povzbuzuje, abys mohl povzbuzovat druhé a lámal tak ochromení skepse, nevěry a zklamání. Jsi povolán k tomu, abys dával, protože ti bylo dáno. Jsi povolán, abys žehnal, protože jsi objektem Boží přízně. Jsi povolán, abys povzbuzoval, protože tě tvůj nebeský Otec povzbuzuje.

Všechno – skutečně všechno – co je v Písmu napsáno, je pro naše poučení. Když Písmo čteme, rozjímáme nad ním, modlíme se ho a vztahujeme ho na náš život, přichází do našich životů božská trpělivost a povzbuzení. To pak následně vypůsobí naději, založenou na Bohu, která je skutečným motorem našich životů. Naděje přináší nadšení, jak je i psáno: **Duch Boží v člověku a nadšení Všemohoucího činí lidi rozumné.** (Jb 32,8 KP)

Potřebuješ trpělivost? Chceš povzbuzení? Chceš ve svém životě mít naději, která nezklame a která není založena pouze na uskutečnění nebo nabytí nějakých věcí,

ale která je založena na samotném Bohu? Pak se zabývej Písmem – slovy svého milujícího Otce. Rozjímej nad slovy mocného Stvořitele nebe i země, pro kterého není nic nemožné. Jeho Slovem bylo stvořeno vše, co jest. Jak je i psáno: **Hospodinovým slovem byla učiněna nebesa a dechem jeho úst všechn jejich zástup.** (Ž 33,6) **Naše pomoc je ve jménu Hospodinově, který učinil nebesa i zemi.** (Ž 124,8)

Náš vztah k Pánu Ježíši se projevuje v našem vztahu k Božímu slovu, protože jedno z Ježíšových jmen je **Slovo Boží** (viz Zj 19,13). Jak tedy miluješ Boží slovo, tak i miluješ Pána Ježíše. Jak zanedbáváš Boží slovo, tak i zanedbáváš Ježíše, vždyť on je Slovo, které se stalo tělem (viz J 1,14).

Náš duchovní život vypadá podle toho, jak pracujeme s Božím slovem. Nestačí si za den přečíst jeden veršiček nebo nějaké přežvýkané výklady. I to může být dobré, ale jako příloha k hlavnímu chodu, kterým je postupné každodenní rozjímání nad Písmem. Proto apoštol Pavel vybízí věřící: **Slovo Kristovo at' ve vás bohatě přebývá.** (Ko 3,16) To znamená, že v nás Boží slovo může přebývat chudě či vůbec. Lidé, kteří pravidelně nečtou Boží slovo a nerozjímají nad ním, jsou duchovně podvyživení a často neobstojí ve zkouškách. Chtějí si vystačit se svojí silou a modrostí. Moudří lidé však hledají moudrost u Boha a v jeho mocném Slovu.

Nezapomeň však, že do hloubky Písma tě plně může uvést sám autor, kterým je Duch svatý. Proto se žalmista modlí: **Otevři mi oči, abych viděl divy tvého zákona.** (Ž 119,18) Mluv s Duchem svatým, ať ti pomůže porozumět Slovu a uvést ho do tvého života. Jestliže nad Božím slovem rozjímáme s Duchem svatým, pak se něco mění v našich životech. Přichází naděje, víra, povzbuzení, trpělivost, moudrost atd. Pokud jsi za celý týden nebyl ničím z Písma osloven, jsi buď mrtvý, nebo jsi Písmo s Duchem svatým nečetl.

Wolfhard Margies povzbuzuje k vytrvalé práci se Slovem: *„Stále znovu jsem si u toho uvědomoval, že zacházíme správně s Božím slovem vlastně jen tehdy, pokud se do něj skutečně ponoříme a cestou meditace dobýváme pro sebe jednotlivá Boží zaslíbení. Chceme-li na tomto místě „šetřit“, vystavujeme se nebezpečí, že degradujeme víru na nějakou metodu či techniku. To se nevyplácí. Neexistuje rychlejší cesta k uzdravení nebo jiné pomoci od Boha, než nechat na sebe působit Boží slovo.“* (Véra, která činí zázraky, Logos Praha 1992, s. 41)

Chci ti předložit několik otázek, které ukážou, kde se duchovně nacházíš:

- Jsi opravdovým Ježíšovým učedníkem, který zůstává ve Slovu? (J 8,31-32; 1S 15,22 ČEP)
- Přebývá Boží slovo v tobě bohatě? (Ko 3,16)
- Jak k Božímu slovu přistupuješ? (1Te 2,13; Joz 1,7-8; Ž 1,1-3; Př 4,20-23; Ř 10,10.17; He 3,1; 4,14; 10,21-23)
- Jakou duchovní stravu jíš? (J 6,63; Ž 33,6; J 14,25-27)
- Jaký je ve tvém životě druh půdy pro semeno Božího slova? (L 8,4-15)

- Kde se nacházíš ve svém růstu? Čím přemáháš nepřítele? (1J 2,12-14; Ef 6,17)
- Potřebuješ stále mléko nebo již sneseš hutný pokrm? (He 5,11-6,8)

Ježíš pověděl svým učedníkům podobenství: **Království Nebes je podobné kvasu, který žena vzala a ukryla do tří měric mouky, až celé to množství prokvasilo.** (Mt 13,33; srovnej: L 13,20-21) Tři měrice mouky našich životů i světa, ve kterém žijeme, jež prohnětáváme spolu s tímto kvasem, je v přepočtu téměř 40 litrů. To je pořádná dřina. Něco to stojí, ale božský kvas všechno nakonec prokvasí. Boží moc a život promění tebe i tvé okolí.

Trpělivost, povzbuzení a naděje nás nakonec přivedou do hlubokých jednomyslných vztahů spolu navzájem a do společného uctívání (viz Ř 15,5-7). Rozjímání nad Božím slovem je tedy také cestou do hlubokých vztahů v církvi, v manželství i v přátelství. Jsme povzbuzeni k přijímání druhých, protože z Písma jsme povzbuzeni zjevením přijetí a lásky od našeho Boha.

Přijmi pro sebe následující požehnání: **A nyní vás svěřuji Bohu a slovu jeho milosti, které má moc vás zbudovat a dát vám dědictví mezi všemi posvěcenými.** (Sk 20,32)

O minulosti nepřemýšlejte, hle...

Aleš Mrázek

„Nepřipomínejte si dřívější věci a dávnými věcmi se nezabývejte. Hle, činím novou věc a už vzchází, což to nevíte? Ano, učiním v pustině cestu, v pusté krajině řeky.“ (Iz 43,18-19 ČSP)

„Nemusíte připomínat dřívější věci ani věnovat pozornost věcem dávným; hle, já – chystám se učinit něco nového, co nyní klíčí - zda nevíte? Ano, zavádím v pustině cestu, v poušti řeky.“ (Pavlíkův studijní překlad)

Když prorok Izajáš pronášel tato slova, ležel Jeruzalém v troskách, Izrael byl v zajetí v Babylonu a tento stav trval již dlouhou dobu. Izraelci prožívali velkou tíseň (viz Iz 42,22; 51,18). Pro jejich hříchy na ně těžce dolehl Hospodinův hněv a tak byli vydáni napospas jejich nepřátelům (viz Iz 42,24-25). Izraelci si mysleli, že na ně Bůh zapomněl (viz Iz 40,27). Do této situace přichází Boží prorok a ohlašuje utlačenému a zoufalému lidu Hospodinovo Slovo, které je aktuální i dnes. V tomto slovu jsou obsaženy tři důležité věci.

- 1) Nevzpomínej na minulost
- 2) Nezabývej se starými věcmi
- 3) Bůh činí něco nového – dává naději

Mnozí Izraelci si zpětně nakonec uvědomovali svůj hřích, kdy spoléhali na cizí pomoc Egypta a litovali toho (viz Iz 63-64). Ve svých vzpomínkách se neustále vraceli k oněm dnům, kdy za vlády Sancheríba byli odvedeni do zajetí (viz Pl 1,3-7). Je zde smutek a beznaděj. To se pak přenášelo na další generace. Podobně jako u nás v Československu v roce 1939, kdy jsme byli obsazeni nacistickým Německem. Mnozí plakali, dokonce i vojáci, kteří nakonec vydali svojí zem bez boje. Jaká potupa a hanba...

Bůh však přichází do této zdánlivě beznadějně situace se svým Slovem a říká: **„Nevzpomínejte na věci dřívější, o minulosti nepřemýšlejte. Hle, činím něco docela nového a už to raší. Nevíte o tom? Já povedu pouštní cestu, pustou krajinou řeky ... obdařil jsem poušť vodou a pustou krajinu řekami, abych napojil svůj vyvolený lid.“** (Iz 43,18-20 ČEP) Boží touhou je napojit jeho vyvolený lid. Napojit tebe a mne skrze svoji přítomnost. Už si nepřipomínej svoji minulost, staré věci, svoje selhání, chyby, špatná rozhodnutí, úmrtí tvých blízkých, všechno, co tě postihlo nebo se ti nepovedlo. To vše je minulost, je to pryč a ty to již nemůžeš změnit. Minulost již nelze změnit, ale ty žiješ v přítomnosti, kterou změnit můžeš a tím i utváříš svojí budoucnost.

Rick Joyner ve své knize: „Povolání do poslední bitvy“ píše o lidech, kteří skutečně milují Ježíše a začnou jej upřímně poznávat, ale zůstanou vězni, pokud dovolí svým pádům a ranám, utrpením po cestě, aby je vrátily nazpět. Ochutnali sice svobodu, ale kvůli zklamáním nebo pádům se vrátili zpátky do vězení. Lze je prý poznat jednoduše podle toho, že pořád mluví jen o minulosti namísto o budoucnosti. Kdyby chodili podle svého duchovního poznání, neohlíželi by se stále dozadu.

Vzpomínky na minulost mohou být nepřítelem naší víry. Nepřítel se snaží, aby naše mysl i srdce uvízlo v minulosti. Tenkrát Bůh tak mocně jednal. U mojí maminky bylo tak hezky. Ta moje dřívější práce byla tak dobrá... Pamatuji se, že mě v prvním ročníku střední školy v Kamenickém Šenově přímo mučily myšlenky na to, že jsem měl jít na druhou střední školu, kam jsem se v přijímačkách dostal. Byl to úplný blok v mé mysli. Přitom jsem byl na správném místě a Pán to pak mnohokrát potvrdil. Dal mi i prorocké slovo, že se do Šenova budu s radostí vracet. Možná bojuješ s podobnými myšlenkami a říkáš si, kdybych udělal to a to rozhodnutí, mohlo být všechno jinak. Chci ti říct: Přestaň se zaobírat sám sebou a svojí minulostí. Žij teď! Víra je teď!

Bůh nechce, abychom byli lidmi, kteří se neustále ohlíží dozadu. Je dobré, zavzpomínat na dobré věci od Boha a připomenout si je. Pokud však neustále žijeme ve vzpomínkách na minulost, začínáme se podobat Izraelcům, kteří vzpomínali na plné hrnce v Egyptě. Při mocném vysvobození z Egypta pak reptali na pouštní a začali se ohlížet dozadu. Už když je pronásledoval faraón se svým vojskem, museli postupovat dopředu. Je napsáno, že na začátku vycházeli se vztyčenou hlavou (viz Ex 14,8). Jejich hlavy se však brzy začali otáčet dozadu. Faraón se svým vojskem jim byl v patách. Jaká byla jejich reakce?

Začali reptat a vzpomínat na Egypt (viz Ex 14,10-12). Mojžíš lid povzbuzuje: „**Hospodin bude bojovat za vás a vy budete mlčet.**“ (viz Ex 14,13-14) Náš Bůh je Bohem přítomnosti! Když se dal poznat Mojžíšovi, dal se mu poznat pod jménem „**Jsem, který jsem**“ (viz Ex 3,13-14).

Z minulosti se máme poučit, snažit se vyvarovat chyb, které jsme udělali a jít dál. Díváme se dopředu; nedíváme se již na ty staré věci, které nelze ovlivnit. Nemá absolutně žádnou cenu patlat se v minulosti a říkat si: „Kdybych udělal tohle, nemuselo k tomu zlému dojít... Kdybych neudělal tohle, ale místo toho raději něco jiného...“ Pokud takto začneme vést někde v minulosti, dostáváme se do vězení vzpomínek a točíme se v kruhu. Jsme pak podobni oněm Izraelcům, kteří se na poušti i přes úžasné vysvobození z egyptského otroctví neustále vraceli ve vzpomínkách do Egypta. Co to způsobilo v jejich životech?

Točili se v kruhu. A to přímo doslova. Místo aby onu poušť prošli za několik týdnů, točili se v ní neuvěřitelných 40 let! Pokud se budeme neustále vracet ve vzpomínkách na staré věci, budeme se točit v kruhu. Točení v kruhu není postup dopředu. Je to ďáblová past, jak nás chce zastavit.

Vím, o čem mluvím. Nejednou jsem se také dostal do pasti vzpomínek na svého táta, kterého jsem ještě těsně před smrtí mohl navštívit, ale nakonec jsem to pro únavu a další věci neudělal. Nepřítel přicházel a po smrti táty mi to připomínal. Dokonce i mnoho let od tátova odchodu. Uvnitř mé mysli probíhal velký boj. Nyní si uvědomuji, že jsem proti těmto starým věcem, které mi ďábel připomínal, bojoval špatnými zbraněmi. Nad těmito obžalujícími myšlenkami totiž nelze zvítězit lidskými argumenty. Nelze ďáblu logickými argumenty vysvětlit, že nemá pravdu. On je lhář. Otec lže a my musíme bojovat skrze pravdu Božího slova, stejně jako bojoval Ježíš na poušti: „Je psáno, je psáno...“

Není tedy dobré pořád se vracet do různých úseků našeho života a trápit se. Potřebujeme mít biblické, hebrejské myšlení, které se dívá na život jako na určité etapy - bloky, které začínají a končí. Naproti tomu to řecké, rozumové myšlení se snaží posuzovat věci neustále komplexně a vše rozpitvávat.

Velmi dobře to popisuje Marvin R. Wilson ve své knize *Náš otec Abraham – Židovské kořeny křesťanské víry* (ICEJ 1997): „*Řecká logika, která do značné míry ovlivnila západní svět, je úplně odlišná od té hebrejské. Řekové často používali přesně vymezenou stupňovou logiku, kdy člověk postupuje od předpokladů k závěrům a každý krok těsně navazuje na další koherentním (souvislým, soudržným), racionálním, logickým způsobem. Závěr se však obvykle omezoval na jednostranný pohled – lidské chápání reality. Naproti tomu Hebrejci často používali blokovou logiku. To znamená, že pojmy se vyjadřovaly v do sebe uzavřených jednotkách nebo blocích myšlenek. Tyto bloky do sebe nemusely nezbytně rozumově nebo harmonicky zapadat, obzvlášť, pokud jeden blok představoval lidský pohled na pravdu a druhý Boží. Takový způsob myšlení vedl k paradoxu, protikladu nebo zjevnému rozporu, kdy jeden blok byl v napětí – a často nelogickém vztahu – s jiným.*“

Tedy pokud se ve tvém životě odehrály určité události, jsou to etapy, které nějak začaly a nějak skončí nebo již skončily. Nikdo nemůže setrvat celý život jako dítě, i když by si to možná někteří lidé přáli. Lidský život se skládá s určitých období jako jsou dětství, dospívání, známost, manželství, výchova dětí, odchod dětí z domu, smrt rodičů, důchod atd. Každá tato etapa nějak začíná a končí. Potřebujeme to vidět, abychom dokázali některé věci ve své mysli ukončit a vstoupit do nových období, která Bůh pro nás má. Vždyť v Písmu je řečeno: „**Staré věci pominuly, hle je tu všechno nové!**“ (2K 5,17) Už nemá žádnou cenu se trápit různými událostmi, myšlenkami a věcmi, které se již nedají vrátit zpátky. Trápit se svými selháními nebo zmeškanými příležitostmi. Vyznej je svému Pánu a jdi dál. Myšlení Boží s námi je přece o pokoji a ne o trápení (viz Jr 29,11). Dábel chce, abychom se stále trápili, až se úplně utrápili...

Bůh však chce, abys chodil v jeho pokoji a měl v něm budoucnost a naději. Hospodin ti říká: „O minulosti již nepřemýšlej!“ Jinými slovy: „Už přestaň dumat nad tím, co nemůžeš změnit, ale raději mysl na to, co změnit můžeš nyní, teď.“ Tvůj Bůh tě miluje, je s tebou a činí ve tvém životě nové věci! Těšíš se na ně? Víš o nich? Už klíčí!

Apoštol Pavel říká ve Fp 3,12-14: „**Ne že bych již toho dosáhl, anebo byl už dokonalý; usilovně však běžím, abych se opravdu zmocnil toho, k čemu se i mne zmocnil Kristus Ježíš. Bratři, já si nemyslím, že jsem se již toho zmocnil; jedno však činím: zapomínaje na to, co je za mnou, a natahuje se po tom, co je přede mnou, běžím k cíli pro cenu Božího povolání vzhůru v Kristu Ježíši.**“

Před každým z vás je určitý běh. Život s Ježíšem není sprint na 100 metrů, ale maratón. Je potřeba vytrvalosti a dlouhého dechu. Mám však pro tebe dobrou zprávu. V Kristu Ježíši se můžeš zase rozeběhnout a nově se nadechnout. Jsou před tebou nové úžasné věci! Nová dobrodružství, nová setkání. Měj dobré očekávání, protože máš dobrého Boha! Pojďme se teď nově nadechnout! Amen?!

Boží osel

Alena Mrázková

Máme hledat Boha v čase radosti i v čase smutku, máme ho hledat v těžkých i lehkých dobách. Představíme si rysy člověka, kterého si Bůh používá.

V Písmu najdeme mnoho zmínek o oslech. Ve většině případů osli sloužili k přepravě břemen a nákladu. První místo o oslu najdeme již v 1. Mojžíšově, kde Abraham dostal od faraona mnoho oslů a jiného dobytka. O Jóbovi je napsáno, že před zkouškami, které na něj přišly, měl 500 oslů, a po přestání všech zkoušek měl 1000 oslů. Osel přivezl Marii a Josefa do Betléma, když byla Marie těhotná. Oslík přivezl Pána Ježíše do Jeruzaléma. Oslice zachránila život Bileámovi... Ačkoli osel

působí na pohled poměrně obyčejně, přesto má některé vlastnosti, ve kterých se mu kůň nevyrovná.

Služebník

Jednou ze základních charakteristik osla je služebná povaha. Sloužil k tahání vozů, k přepravě lidí i břemen. Pro svou věrnou povahu a spolehlivost byl oblíbeným pomocníkem. V 4. Mojžíšově 22. - 24. kapitole najdeme příběh Baláka a Bileáma. Moábský král Balák měl velký strach z Izraele, který se stále rozrůstal. Proto prosil proroka Bileáma, aby proklet izraelský lid. Bileám se ptal, jestli má jít s Balákem, ale Bůh mu to zakázal. Tak Balák znovu poslal posly a zase prosil, ať jde Bileám proklít Izrael. Bileám šel a Bůh vzplanul proti němu hněvem.

Hospodinův anděl se postavil proti Bileámovi jako protivník. Bileám jel na své oslici a anděl mu chtěl zabránit v cestě s taseným mečem. Když oslice uviděla anděla na cestě, uhnula z cesty a sešla do pole a Bileám ji za to bil. Podruhé, když uviděla anděla, který stál mezi dvěma zdmi, se přitiskla ke zdi a přimáčkla Bileámovi nohu a on ji zase bil. Potřetí se anděl postavil do místa, které bylo úzké a ohraničené dvěma zdmi, takže anděla nebylo možné obejít. Oslice si pod Bileámem lehla a on ji zase bil.

Je zajímavé, že oslice viděla Pánova anděla a prorok Bileám ho neviděl. Bůh jí otevřel ústa a ona promluvila lidským hlasem: **Co jsem ti udělala, že jsi mě takto třikrát bil? Bileám oslici řekl: Vždyť se mi vysmíváš! Kdybych měl meč, tak bych tě teď zabil. Oslice Bileámovi řekla: Což nejsem tvá oslice? Jezdil jsi na mně odjakživa (odedávna, po celý svůj život) až dodnes. Měla jsem ve zvyku ti něco takového udělat? Odpověděl: Ne.** (Nu 22,28-30) Vidíme, že oslice po celý život věrně sloužila Bileámovi, nikdy svévolně nejednala. V této situaci viděla Boha ona a Bileám ne. Věřím, že se to stalo i na základě věrnosti oslice a také na základě Boží milosti. Kdyby neotevřel Bůh oči oslice, Bileám by zemřel. Věřím, že se i my můžeme na základě naší věrnosti v malých všednodenních věcech setkat s Boží přítomností. Věrnost je jedna z vlastností, které Bůh cení.

Nositel Boží přítomnosti

Nazítrí uslyšel velký zástup lidí, kteří přišli na svátky, že Ježíš přichází do Jeruzaléma. Vzali palmové větve, vyšli mu vstříc a volali: „Hosana, požehnaný, jenž přichází ve jménu Pána, král Izraele!“ Ježíš našel oslátko a vsedl na ně, jak je napsáno: „Neboj se, dcero Siónská, hle, tvůj král přichází, sedě na hříbátku oslice.“ Jeho učedníci si to nejprve neuvědomili, ale když byl Ježíš oslaven, tehdy si vzpomněli, že to bylo o něm napsáno a že mu to učinili. (J 12, 12-16)

Jaká to byla výsada pro oslíka nést na svém hřbetě Krista! Ježíš mu byl tak blízko! Jaká výsada pro nás, když můžeme mít čas se samotným Bohem! Sám Bůh chce s námi být! Čeká na nás, až si na něj uděláme čas a budeme ho hledat. Chce se nám dát poznat. Nejednou jsem přemýšlela, proč je Bůh Bohem, který se skrývá. Zřejmě

Bůh zkouší naše srdce a chce vidět, jestli ho budeme hledat celým srdcem. Pokud ho budeme opravdu vytrvale hledat, Pán se nám dá poznat. Pokud si řekneme: „Trvá to dlouho“ a necháme se odradit, Boha nenajdeme. Skutečně mnohokrát jsem nic neprožila, nic neviděla, nic neslyšela, ale každé hledání má smysl. Pán dává Boží království těm, kteří ho vystavují tlaku. Musíme se tedy tlačit a tlouct a tlouct. Bůh se dává poznat těm, kteří ho usilovně hledají. Stojí nás to čas, třeba přijdeme i o peníze, ale stojí to za to.

Představme si oslíka, na kterého vsedl Ježíš. Všude kolem něj volají lidé: „Hosana!“ On na svých zádech přinesl samotného Pána před zástupy a umožnil lidem setkat se s Mesiášem. Věřím, že máme zprostředkovat setkání s Kristem jak věřícím tak nevěřícím lidem. Boží sláva není jen pro nás, abychom se v ní radovali jen my. I my máme být lidmi, kteří umožní druhým, aby se setkali s Boží přítomností. Jsme dlužni světu setkání s opravdovým dobrým Bohem. Máme být služebníky, kteří slouží Pánu i lidem. Oslík posloužil, aby mohl být oslaven Ježíš. To je také naším úkolem. My se máme menšit a On má růst.

Osel má typické dlouhé uši, které mu umožňují velmi dobře slyšet. Podobně i my bychom měli mít velké duchovní uši, abychom byli schopni dobře naslouchat našemu Pánu. Stejně jako Marie naslouchala u Ježíšových nohou, i my se cvičme v naslouchání Pánu. Věřím, že Pán nás bude stále více používat skrze naši citlivost na jeho vedení.

Nosič břemen

Osel byl zejména používán pro přepravu břemen a lidí. Unese až 300 kg, což je zhruba trojnásobek své váhy. Břemeno je v Písmu symbolem modlitby. **Neste břemena jedni druhých, a tak naplňte zákon Kristův. (Ga 6,2) Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. Mnoho zmůže modlitba spravedlivého. (Jk 5,16)**

Jednou z věcí, kterou mi Pán ukázal, když jsem ho začala uctívat bylo, že on nemá péči jen o mne a mou rodinu. Pán se dívá seshora, vidí celá města (a národy). Proto se nemodleme jen na za vlastní zápasy. Jistě můžeme se modlit a přinášet Bohu své zápasy, můžeme házet na něj své starosti. Nezůstaňme však pouze při našem „já“. Bůh má péči o naše okolí, nejsou mu lhostejní nevěřící lidé, ani naši bratři a sestry v Kristu. Modleme se jedni za druhé. Jednou z podmínek našeho uzdravení je modlitba za druhé. Vypadá to jako by Pán čekal, až vyjdeme z Hleďsebe a vejdemo do Hleďdruhých. Potom i za náš postoj dávání – modlitba přímlyvy je jedním z druhů dávání - nás odmění uzdravením.

Věřím, že přímlyva může pomoci i při duševním uzdravení. Vím sama z vlastní zkušenosti, že mnohé duševní zápasy jsou způsobeny naší soběstředností. Přemýšlíme o tom, jak nám někdo ublížil, že nás nemá rád, mračil se na nás, nějakým slovem se nás dotkl nebo přemýšlíme o vlastní slabosti, neschopnosti atd. Modlitba nás odvede od nás samých. Začneme myslet na druhé a v modlitbě přinášíme jejich problémy. Roste naše důvěra v Pána a naše obecenství s ním skrze

čas v modlitbě a za nějakou dobu si všimneme, že se vlastně sami za sebe modlíme velice málo. Víc neseme druhé než sami sebe.

Nemáme vždy čas se modlit dlouho. Kde je ale napsáno, že nepůsobí krátká modlitba? Pán nás naopak varuje před myšlením pokrytců, kteří se snaží dlouho modlit naoko. Občas se modlím modlitbu, která má třeba dvě věty. Věřím, že Pán používá i krátké modlitby. Občas je ale třeba v modlitbě větší vytrvalosti, dokud v některé oblasti neprorazíme.

Vzhledem k tomu, že osel býval divoké zvíře a žil ve stádu, má jiné reakce na nebezpečí než kůň, který se lekne a tryskem pádí pryč. Osel již dopředu vyhodnotí situaci a pokud ví, že je někde nebezpečí, nikdo ho dále nedostane, i kdyby ho bil. Pokud však nemá velkou důvěru v člověka, který ho vede. Nás vede sám Ježíš, na něj se můžeme úplně spolehnout. Všim nás provede. I oslíci občas měli projít nebezpečnou oblastí, přes potok či řeku, ale když důvěřovali svému majiteli, prošli všim.

Skromnost a pokora

Osel působí pro svou šedou, nenápadnou barvu poměrně skromně. Když ho Pán chtěl použít pro vstup do Jeruzaléma, pokorně šel. Poslechl vedení svého Pána. I našim úkolem je být stále citlivější na hlas našeho Otce, abychom mohli vstoupit do všeho, do čeho nás vede náš Pán. Věřím, že v citlivosti na jeho hlas rosteme. Občas se spleteme, ale můžeme být stále použitelnější pro Pána, pokud ho budeme stále vytrvale hledat. Nepohrdejme častými slovy jako je: „Mám tě rád!“ Nepohrdejme čtením Písma, ze kterého k nám Pán stále mluví.

Oslík, který vezl Ježíše, si mohl snadno přivlastnit jeho slávu. Když viděl, kolik lidí okolo volá a mává ratolestmi, mohl mít pocit, že je oslavován on. Věřím, že je to pro nás povzbuzení, abychom si my nikdy nepřivlastnili Boží slávu. I osel pozoroval všechny lidi okolo, kteří se dívali na něj a Ježíše. I my můžeme být v pokušení si přivlastnit slávu, když přichází Boží přítomnost, když se skrze nás někdo obrátí či se někdo uzdraví nebo když přijde Boží sláva při naší službě. Všechno je však v našem životě dar od Boha. Nás samotné Bůh spasil a mnohokrát uzdravil. Dáváme dál, co jsme sami z milosti dostali. Můžeme mít pocit, že to je všechno naše zásluha. To nás přece Pán používá! A druhé tolik nepoužívá! Ďábel se také začal cítit jako něco „více“ než druzí. Přivlastnil si uctívání a nakonec byl shozen z nebe a stal se padlým andělem, který stále touží po uctívání sama sebe.

Opravdu velkým pramenem zisku je zbožnost, která se spokojí s tím, co má. Nic jsme přece na svět nepřinesli a je jasné, že si také z něho nemůžeme nic odnést. Máme-li však jídlo a oděv, spokojme se s tím. Ti, kdo chtějí být bohatí, upadají do pokušení a do léčky a do mnoha nerozumných a škodlivých žádostí, které je vtahují do zkázy a záhuby. (1Tm 6,2)

Pověstné je, že osel sní i bodláky. Není to rozmazlenec, kterému nevonná žádná tráva ani práce. Pamatuji si, jak Carlos Jiménes vyprávěl o pastorovi, u kterého se

chtěli někteří lidé vyučít službě Bohu. Jednomu dal za úkol, že bude každý den mýt jejich psa. Moc se mu to nelíbilo, protože se mu líbila pastorova dcera a měl zřejmě pocit, že na ni při mytí psa neudělá dojem. I když kdo ví? Tento pastor vychoval skutečně silné Boží služebníky, kteří udělali díru do duchovního světa. Lekce pokory pro ně byla důležitá. Proto nesmýšlejme vysoko a dělejme to, do čeho jsme povoláni. Obyčejné věci, které jsou před Bohem vzácné. Není málo starat se o děti, uvařit pro návštěvu v naší církvi, vést besídku, umýt toalety apod.

Nedokonalá hliněnost nádoby

Osel má mnoho sympatických vlastností, o kterých jsme již mluvili. Když hýká, není to moc příjemné. Tak i nám se nemusí na nás navzájem vždy všechno líbit. Pán nás vede k lásce, která miluje bezpodmínečně. Miluje nás On a milujeme se i my navzájem. Pán nás navzájem obrušuje i skrze různá řešení těžkostí ve vztazích.

Závěr

Co si tedy odnést z různých příběhů Bible o oslovi?

1. Buďme věrnými služebníky Boha v malých věcech. Když obstojíme, dostaneme do správy i velké věci a také v nich obstojíme.
2. Vyhledávejme Boží přítomnost. Nesme Pána na svých zádech.
3. Nosme břemena jedni druhých podobně jako osel.
4. Nesmýšlejme o sobě ani příliš vysoko, ani příliš nízko.
5. Máte pocit, že vás Bůh nemůže použít? Vzpomeňte na osla, že i jeho Bůh použil.
6. Útočí na vás pýcha, když se vám něco povedlo? Vzpomeňte na osla, že i skrze něho Bůh mluvil.

Duch chudoby

Stephen K. De Silva

Jak člověk v duchu uvažuje, takový opravdu je. (Př 23,7)

Hlavním poselstvím chudoby je *trvalý nedostatek*. Člověk, který mu dlouho naslouchá, je přesvědčen, že nikdy nebude mít dost, protože toho není hoden. Duch chudoby útočí na jeho identitu, vědomí vlastní hodnoty a životní poslání. Víra v nedostatek je zdrojem nejrůznějších praktických projevů ducha chudoby, kterými jsou například:

- Duch chudoby působí strach a úzkost: Pokud žijeme od výplaty k výplatě, stále nad námi visí černý mrak „nepředvídaných výdajů“. I když nakonec získáme příjem zajišťující pohodlný život, stejně se neustále strachujeme, co se stane, když o něj přijdeme.
- Duch chudoby hromadí nepotřebné věci, považuje harampádí za bohatství: Schraňujeme třeba plastové kelímky z bufetu nebo plníme garáž rozbitými věcmi.

- Duch chudoby v nás vytváří dojem, že jsme *hříčkou osudu*: Místo úsilí a zápasu se raději stáhneme. Netroufáme si snít o budoucnosti, protože se necítíme schopni změnit běh věcí. Zvolíme cestu nejmenšího odporu a hledáme výmluvy. Neustále se považujeme za oběť.
- Duch chudoby vyhledává chvilkové uspokojení: Impulzivně utrácíme velké peněžní částky za bezcenné tretky namísto promyšlených nákupů kvalitního zboží či moudrých investic.
- Duch chudoby člověka žene: Máme pocit, že nás pronásledují problémy, zatímco peníze se nám vždy hned rozkutálí.
- Duch chudoby nás drží v otroctví: Nemáme své finance pod kontrolou, cítíme se jako v pasti.
- Duch chudoby člověka odděluje od druhých: Máme dojem, že nás druzí namísto patřičné úcty přehlížejí, ignorují a neberou vážně naše názory.
- Duch chudoby dusí štedrost: Možná bychom rádi dávali, máme však dojem, že si to nemůžeme dovolit.
- A nakonec, duch chudoby se usilovně snaží o to, aby se v našem životě nic nezměnilo. Pod jeho vlivem usilujeme o totéž i pro ostatní: Když má někdo finanční průlom, duch chudoby v nás doufá, že stejně nakonec o všechno přijde. Škodolibě se radujeme, když někdo z výherců loterie špatně skončí.

Obnovíme-li své myšlení pravdou o Božím dostatku, bude naše duše žít v hojnosti, což nás osvobodí od působení ducha chudoby. V důsledku záměny mentality zakusíme velkou životní proměnu v následujících oblastech:

- Zatímco duch chudoby působí strach, prospívající duše se nebojí: Už nás nebude ovládat strach z možné katastrofy. Budeme jednoduše věřit, že Bůh je vždy věrný. Když nám pak ve své věrnosti svěří více, budeme si jisti, že nám dá i schopnost dobře spravovat to, co nám svěřil.
- Tam, kde duch chudoby pouze hromadí věci, uzdravená duše je ochraňuje, udržuje a využívá: Naučíme se tvořivě využívat věci vícekrát a novými způsoby s nimi hospodařit.
- Duch chudoby nás chce přesvědčit o tom, že ať děláme, co děláme, jsme jen „hříčkou osudu“. Duše, žijící v hojnosti si je naopak vědoma svého povolání „být požehnáním“: Staneme se vizionáři, kteří do maxima využijí všechny své schopnosti a talenty k tomu, aby změnili svět k lepšímu. Bez problému přineseme v životě i oběti, které to bude vyžadovat.
- Duch chudoby obvykle vyhledává okamžité uspokojení, uzdravená duše nás však uschopní k disciplíně zaměřené k naplnění našich cílů a vizí: Známe-li Boží plán pro svůj život, není pak těžké řídit se v životě prioritami, které vedou k jeho naplnění.

- Duch chudoby nás stále někam žene, prospívající duše je spokojená. I když nadšeně uskutečňuje Boží vize, vychází přitom z pozice odpočínutí a vděčnosti: Zdrojem našeho štěstí není to, čeho dosáhneme, ale život v Boží přítomnosti. Uzdravená duše prožívá Boží náklonnost v jistotě, že on naplňuje každou potřebu podle svého bohatství v slávě (viz Fp 4,19).
- Tam, kde duch chudoby působí nejistotu, má uzdravená duše jistotu ničím neomezeného přístupu ke zdrojům Boží moci a moudrosti: Dokonce, i když uděláme chybu, nemusíme ztrácet jistotu, že pokud budeme hledat Boha, pomůže nám se z chyby poučit. Tak porosteme ve schopnosti být dobrými správci svého života a všeho, co nám Bůh dává.
- Duch chudoby je zdrojem pocitů méněcennosti, prospívající duše žije ve zdravém sebevědomí: Začneme žít v jistotě, že Bůh celého vesmíru je s námi. Budeme schopni od něho přijmout slova moudrosti a milosti ve chvíli, kdy bude potřeba pomáhat ostatním.
- Působení ducha chudoby dusí naši štěrnost, duše žijící v hojnosti ji uvolňuje. Je schopna radostně rozdávat. Nic ji nemůže více naplnit štěstím, než když požehná někoho dobrými věcmi, které jí Bůh svěřil.
- Duch chudoby se také snaží uchovávat status quo, uzdravená duše se neustále rozvíjí a roste. Vždy hledá nové způsoby, jak povzbudit a obohatit druhé. Prospívající duše se raduje z požehnání druhých.

Když nahradíme myšlení chudoby mentalitou hojnosti, zcela se změní mapa naší reality. Uvidíme nové možnosti, objevíme nové cesty, mosty a horské průsmyky, nová území a nová dobrodružství. Prožijeme nebývalou svobodu a vstoupíme na novou životní cestu.

Modlitby a proklamace

Tyto modlitby a proklamace vytvářejí prostor k tomu, aby nám Duch svatý mohl ukázat lži, kterým možná ještě věříme. Poskytují příležitost k pokání a nové důvěře v pravdu. Jako první předkládám následující modlitbu:

Nebeský Otče, vím, že jsem tvoje dítě. _____ (datum nebo období, kdy jsi vydal svůj život Kristu) jsem ti vydal svůj život. Prokázal jsi svou věrnost mnoha generacím přede mnou a stejně tak prokážeš svou věrnost i mně v této chvíli. Potřebuji tvou milost k tomu, abych odhalil lži, kterým důvěřuji a prosím tě, abys mi je teď ukázal.

Naslouchejte chvíli tomu, co vám Bůh chce říci. Následující seznam vyjmenovává lži, které již mnoho z mých posluchačů rozpoznalo jako něco, co doposud určovalo jejich myšlení. Věřím, že toto vodítko může pomoci i vám.

Lži týkající se strachu

- Něco špatného se stane, protože se cítím podezřele dobře.
- Kvůli chybám, které jsem v životě udělal, mám strach z budoucnosti.

- Jsou se mnou jen samé problémy, nejsem dost „dobrý“.
- Bojím se selhání.
- Bojím se úspěchu.

Lži týkající se méněcennosti

- Můj názor nic neznamená.
- Jsem bezvýznamný.
- Nejsem schopen dobře spravovat peníze.
- Mé chyby mě oslabují.
- Musím vytvářet vnější dojem, aby o mně bohatí lidé dobře smýšleli.
- Nezasloužím si lásku, peníze ani zdraví.
- Jsem jenom obyčejný _____ (automechanik, zedník, úředník, atd.).
- Vždycky budu ten nejchudší v rodině.
- Nezasloužím si být bohatý, protože jsem nezacházel dobře s penězi.
- Moje přání jsou neuskutečnitelná.
- Jsem hloupý.
- Bůh je moc velký a příliš zaneprázdněný, než aby si mě všímal.
- Moje rodina je pod kletbou.
- Negativní myšlení je součástí mojí osobnosti.
- Bůh není schopen vyřešit všechny moje problémy a plně mě osvobodit.
- Bůh mi kvůli mým chybám nedopřeje úspěch.
- Neudělal jsem dost pro to, abych mohl získat Boží požehnání a přízeň.
- Nějak bych si měl zasloužit právo na úspěch.

Lži týkající se beznaděje

- Nikdy nebudu svobodný od hříchu.
- Nejsem dostatečně tvořivý.
- Moje rodina neočekává, že bych měl kdy v životě úspěch.
- Mým osudem je chudoba.
- Přehlíží mě kvůli mému věku.
- Vždycky namísto mě vyberou někoho mladšího (nebo naopak staršího, zkušenějšího).
- Přijdu o všechnu majetek a budu závislý na svých dětech.
- Nikdy se mi nic nepodaří.
- Nikdy se nevyhrabu z dluhů.
- Problémy a okolnosti mého života se nikdy nezmění.
- Nemám nikoho, komu bych zanechal dědictví, tak co bych se staral.

Lži týkající se peněz

- Bohatí lidé nejsou šťastní.
- Chudý člověk nemůže nikdy zbohatnout.
- Peníze mě odvádějí od Království.
- Bohatství je vždy špatné.
- Peníze mě budou ovládat.
- Nemůžu současně sloužit Pánu a mít peníze.
- Vydělávat peníze stojí moc námahy.

- Pokud bych zbohatl, přestal bych být závislý na Pánu.

Tento seznam jistě není vyčerpávající, může nám však pomoci odhalit něco velice důležitého: Většina těchto lží je spojena s ranami v naší duši, díky kterým důvěřujeme zkreslenému pohledu na *Boží zaopatření* a *naši Bohem danou identitu*. Obě tyto oblasti jsou jádrem jak poselství chudoby, tak i poselství blahobytu. Buď žijeme jako synové a dcery v přesvědčení, že „všechno je naše“ a že nic není nemožné, nebo ve strachu z nedostatku, vzdálení od Boha a neschopni změnit jak sami sebe, tak své životní okolnosti. Naše myšlení i jednání je vždy řízeno jedním z těchto dvou základních „programů“. (Kromě nich existuje ještě třetí - duch mamonu.)

Program zvaný chudoba mnozí z nás velmi dobře známe. Převzme kontrolu vždy, když přepneme na režim autopilot a necháme se unášet. Chceme-li něco změnit, musíme se rozhodnout násilně zabírat nebeské království a konfrontovat naše myšlení i jednání Boží pravdou o hojnosti. Na kořeny starého naprogramování můžeme začít útočit například modlitbou, jako je tato:

Bože Otče, zjistil jsem, že tyto lži jsou ničivou silou v mém životě. Vím, že jsem se jim nenaučil od tebe, ale od lidí a ze životních zkušeností.

Odpouštím teď všem těmto lidem. Odpouštím _____ (očekávejte na Boha a vyjmenujte na tomto místě osoby, které vám ukáže) a vydávám je všechny do tvé ruky.

Prosím tě, Otče, abys odsekal kořeny těchto lží a přerušil jejich působení v mém životě i v minulosti a budoucnosti mé rodiny.

Také tě prosím, Otče, abys nahradil každou tuto lež biblickou pravdou. Naplň mé srdce svým slovem. Zúrodni půdu mého srdce a požehnej mou budoucnost, aby moje duše byla uzdravena a prospívala. Požehnej celou moji rodinu i potomstvo překypujícím životem. Amen.

Nyní si můžete jako prorocké jednání vzít dva listy papíru. Na jeden napište všechny lži, které vám Duch svatý odhalil, na druhý všechny pravdy, které vám Bůh ukázal. Nad každou ze zapsaných lží se můžete modlit následující modlitbu:

Ve víře v Ježíše Krista se teď odděluji od kořene lži _____. (Opakujte tuto modlitbu jednotlivě pro každou lež, kterou vám Bůh ukázal, dokud neprojdete celý seznam.)

Až skončíte, zničte první list papíru a vyznejte nad sebou: „Moje duše je uzdravena a bude prospívat.“ Druhý list papíru si dejte na nějaké dostupné místo a přidávejte k němu další pravdy, které vám bude Bůh zjevovat v průběhu vašeho duchovního růstu. Proste Boha, aby vás naučil důvěřovat těmto pravdám a jednat na jejich základě, dokud se nestanou vaší životní realitou. Určitě se pak dostaví i nadpřirozená znamení, která vás budou následovat.

Nezapomeňte, že nemůžete změnit „ovoce“ svého života a jednání, dokud se nevypořádáte s „kořeny“ nedůvěry ve svém srdci a duši. Vždy, když vás Pán ve své milosti usvědčí ohledně nějakého konkrétního jednání, neztrácejte čas s pokusy o „nápravu“ ovoce svého života a vytvářením lepšího dojmu navenek. Raději poproste Pána, aby „učinil dobrý strom“ tím, že vám ukáže, jak zlomit víru ve lži a jak začít důvěřovat jemu. Tak jako v přírodě, platí i v duchovní oblasti, že pokud zůstanou nedotknuté kořeny, nemůže se změnit ani ovoce.

Zpracováno podle knihy Stephen K. De Silva: Peníze a uzdravená duše - Jak přehodit výhybky směrem k požehnání, Vydavatelství Juda 2014

***Doporučujeme následující vyučování
ve formátu mp3:***

***Tomáš Korčák:
Údolí trápení jako brána naděje
Dlužníci lásky
Kristova obřízka***

<http://www.juda.cz/audio/>

Druhá studna v Mosambiku - Iris Ministries

Od 1.1.2013 je vyhlášena sbírka na **2. STUDNU V MOSAMBIKU**. Předpokládaná cena bude podobně jako v roce 2012 6000 USD, což je dnes i s poplatky téměř 150 000 Kč. Při nedělních shromážděních KS Juda jsou prováděny sbírky (viz rozpis níže), na podúčet můžete peníze vkládat průběžně. **Do 23.9.2015 jsme na sbírkách a na vyčleněném podúctu dostali od dárců celkem 148 740 Kč.** Velice děkujeme všem štědrým dárcům a necht' vám Pán odplatí podle slova: *Kdo se smilovává nad chudým, půjčuje Hospodinu, odplatí mu za to, co vykonal.* (Př 19,17)

Nyní již s Iris Ministries jednáme o konkrétním projektu, který bychom **financovali!** Z jejich odpovědi: „*Děkujeme za Vaše štědré srdce a soucit k potřebným. Jste požehnáním! Vaše nabídka pomoci je předána koordinátorovi služby vrtání studní. Velice děkujeme za Vaše srdce plné lásky! Jsme za Vás moc vděční. Ať Vám a Vaší církvi Bůh požehná ještě více svou nadějí a radostí.*“

**Náš podúčet na vybudování 2. studny v Mosambiku přes Iris Ministries:
182-0460842399/0800**